

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: BREV TIL: Hertz, Sylvester FRA: Hertz, Henrik (1844-11-02)

Citation: Hertz, Henrik: "BREV TIL: Hertz, Sylvester FRA: Hertz, Henrik (1844-11-02)", i *Breve fra og til Henrik Hertz*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 82. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990301-000-shoot-L0019903010000035.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til Henrik Hertz

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra H. Hertz til S. Hertz.
Kbhvn. d. 2den Novbr. 1844

Min kjære Sylvester. Jeg udbrød ganske rigtigt ved Modtagelsen af Dit Brev: Tarde venisti! Men Du kan svare mig: Attamen veni! og Dit Komme, det vil sige Dit Brev, var mig saare kjærkomment, saa har jeg let ved at slaae en Streg over Din lange Taushed. Sandt er det, at man i en vis Alder taber al Lyst til at skrive Breve, især naar Skriveri aparte hører til Ens Forretninger, og man ved disse har Leilighed nok til skriftligt at give sine Tanker, eller hvad man bevæges af, Luft. Fruentimmer, hvis Skriveri kun er indskrænket til Breve, have derfor godt ved at være udmærkede og utrættelige Correspondenter. — Imidlertid har jeg i den sidste Tid sporet ligesom en fornyet Lyst til Brevskrivning. Jeg bemærker dette, for at Du, hvis Du ogsaa nok saa ofte glædede mig med Brev, ikke skal befrygte, at mit Svar udebliver. s. 83 Siig ikke, at det, Du har at melde, er neppe Postpengene værd. Husk paa, at Du skriver til Din nærmeste Slægt, og at alle Efterretninger om Dig selv, Din Kone, Børn og hele Dit huuslige Liv, er os, der desværre ere skilte saa langt fra Jer, saa kjære, at vi vel undertiden betalte dem med dobbelte Postpenge. Og derfor priser jeg Dit sidste Brev; det sætter mig ind i Din lille Huusholdning og bringer mig til at sympathisere med saa Meget, der angaaer Jer Alle og Dig i Særdeleshed. Sophies og Fyllas Besøg, kan jeg vel tænke mig, har været betydningsfuldt for Dig, og det er virkelig længe siden, at nogle Ord have grebet mig saa meget som Din Yttring angaaende Dine Følelser, da Du stod udenfor deres Værelse i Værtshuset. »Jeg vidste, min hele Ungdom var derinde!« — thi ogsaa jeg har undertiden staaet udenfor en Dør, hvor jeg vidste, min Ungdom var inde, og har med et lille Suk maattet bekjende, at den imidlertid var bleven — ældre. Men det er en Trøst, naar man ikke føler sig gammel, og at Aarene igrunden først seent berøve os Hjertets Ungdom; og i dette Tilfælde troer jeg, baade Du og jeg lykkeligvis ere. Jeg kan endnu, naar det skal være, forelske mig i et Skjørt, en lille Fod, en hvid Haand, for ikke at tale s. 84 om en mild Mund og venlige Øjne. Er det ikke Alt, hvad man kan forlange?

— — Af Ludvigs *) indesluttede Brev vil Du see, at det er gaaet ham særdeles godt til hans Examen. Den smukke Present, I have sendt ham, kunde aldrig komme mere tilpas ; thi rigtignok har jeg givet ham Lov til at gaae med min Hamborger-Makintosh ; men til Vinter var den neppe varm nok for det unge Blod. Iøvrigt har ogsaa jeg søgt at hjælpe paa hans Studenter-Udstyr med en pæn sort Examenskjole. En Uniformskjole har han for det Første laant. Erindr Du, hvorledes jeg saae ud i Din Uniformskjole og med den skrækkelige høie Chacot, der faldt mig ned i Nakken, samt med gule Nankinspermissioner, da jeg ingen hvide havde. Generalen blev saa forskrækket over Nankin'et, at jeg hele den Sommer ikke blev tilsagt; Du og jeg laae dengang i Slotskroen. Ak de gyldne Dage! maa jeg udbryde med Dig; de sorgløse Dage! saa fulde af Haabet om en riig Fremtid — uagtet jeg ofte ikke havde en Skilling i Lommen.

Awerst — nu maa jeg slutte. Lev nu vel og hils alle Dine venligst fra

Din Henrik Hertz.